

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6351/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Boris Mataić, OIB: 99281522461 iz Velike Gorice, Jurjevski Hrast 20, zastupan po punomoćniku Igoru Metelku, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupan po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 9. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 21. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e:

I Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu broj 3214727957 od 23.10.2008. sklopljenog između tužitelja i tuženog, a koja u dijelu čl. 2. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora."

II Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 769,05 eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 21. srpnja 2026. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, sve to u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je sa tuženim sklopio Ugovor o kreditu broj 3214727957 od 23.10.2008.. prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 345.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a za CHF na dan korištenja kredita. Odredbom čl.2. predmetnog Ugovora tuženi je obvezao tužitelja na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Tužitelju je naplaćena ulazna naknada, odnosno naknada za obradu kreditnog zahtjeva, dana 29.10.2008., u iznosu od 4.900,00 kn, protuvrijednost po službenom tečaju HRK – EUR u iznosu od 650,34 Eur. O samoj ugovornoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva, ugovorne strane nisu nikada pojedinačno pregovarale u smislu da je tužitelju tuženi prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova obrade kreditnog zahtjeva tj. Od čega se isti sastoje, koje su sve radnje izvršene u obradi zahtjeva, niti zašto baš u naplaćenom iznosu. Naime, sporna odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definira odredba čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (dalje:

ZZP, NN 96/03), odnosno odredba čl. 49. aktualnog ZZP (NN 41/14 I kasnije izmjene), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Posljedično, tužitelj nije mogao niti utjecati na sadržaj sporne odredbe koja je u konačnici prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja. Nadalje, tuženi je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga za navedenu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženi naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle sa uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, umjesto da je naknadu ukalkulirao u ugovorenu redovnu, nominalnu kamatu koju tužitelj već plaća kao cijenu kredita.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj predmetnom tužbom u odnosu na Ugovor o namjenskom kreditu broj 3214727957 od 23.10.2008. godine (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje navodne ništetnosti odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“ Tuženik u cijelosti spori osnovanost tužbe, odnosno tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom, a iz razloga kako je obrazloženo u nastavku ovog odgovora. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo

sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Naime, osim što je tuženik tužitelju na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su bili dostupni u poslovnici tuženika u kojoj je ugovoren ovaj kredit. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako

činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito: odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita, nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj: 3214727957 od 23. listopada 2008. godine, iskaz tužitelja i zapisnici s ročišta te priležeći podnesci.

4. Nesporo je među strankama da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom dana 23. listopada 2008. sklopio ugovor o kreditu broj: 3214727957 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit od 345.000,00 CHF u protuvrijednosti kune. Nesporo je da je tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu zahtjeva kredita, sporno je da li je odredba za obradu za zahtjev kredita čl. 2. ništetna.

5. Imajući u vidu činjenicu da je u ovom predmetu postavljen samo deklaratorni zahtjev za utvrđivanje ništetnosti pojedinih odredaba ugovora o kreditu u konkretnom slučaju sukladno odredbi čl. 40. st. 2. ZPP-a mjerodavna je vrijednost predmeta spora 650,34 eur, jer je vrijednost tužiteljeva zahtjeva upravo iznos naknade koja je tužitelju naplaćena, a tužbenim zahtjevom se traži ništavost odredbe za ulaznu naknadu. U odnosu na navode tuženika o nedostatku pravnog interesa sud je stava da tužitelj ima pravni interes jer prema čl. 328. ZOO-a propisano je neograničeno isticanje ništetnosti, odnosno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi dok je prema čl. 327. st. 1. ZOO-a propisano da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana stranka. Po službenoj dužnosti sud je dužan paziti na ništetnost a prema odredbi čl. 187. ZPP-a propisuje se mogućnost da tužitelj od suda traži da se samo utvrdi postojanje ili nepostojanje nekog prava ili pravnog odnosa, poput sporne odredbe o ulaznoj naknadi.

6. Iz iskaza tužitelja proizlazi da kada je bio kod tuženika da je pročitao ugovor o kreditu i da je primijetio da treba platiti naknadu za obradu kredita a što je i pitao zaposlenika tuženika. Navodi da mu je zaposlenik tuženika rekao ako želi ugovor o kreditu da taj dio mora platiti. Navodi da mu zaposlenik tuženika nije obrazložio od čega se sastoji navedena naknada za obradu kredita. Kredit je bio za kupnju kuće, a koja je i kupljena. Navodi da u navedenoj kući živi njegova obitelj. Navedena kuća nije iznajmljivana, a ni ti je registriran obrt niti poduzeće. Navodi da on plaća mjesečne anuitete. Navodi da nije ni znao koliko postotak treba platiti kao naknadu. Navodi da mu banka nikada nije dala troškovnik na ime izvršenih radnji što se tiče ugovora.

7. Prema odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Sustav zaštite uspostavljen je Direktivom 93/13 koji se temelji na ideji da se Potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga po stavu Suda EU, zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5. Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača već i da ugovor transparentno opisuje konkretan način funkcioniranja mehanizma na koji se ista odnosi kao i odnos između tog mehanizma i onoga predviđenog drugim odredbama, tako da potrošač na temelju preciznih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze sukladno točki 67. presuda Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, a iz čega proizlazi da ovaj sud mora ispitati jasnoću i razumljivost odredbe s obzirom na sve činjenične elemente i informacije koje tuženik kao davatelj kredita pružio tužitelju kao korisnika kredita prilikom pregovaranja o sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu.

10. Prema iskazu tužitelja sud je zaključio da se u konkretnom slučaju nije pregovaralo o navedenoj odredbi jer se radilo o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koju tužitelj može potpisati ili ne te je sasvim neizvjesno da tuženik ne bi omogućio tužitelju zaključenje ugovora da navedena ugovorna odrednica nije bila uključena u Ugovor. Ugovor ponuđen tužitelju je po principu "uzmi ili ostavi", jer tužitelj je mogao samo isti prihvatiti, druge opcije nije imao. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe čl. 2. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za obradu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a prema čl. 96., 97. i 102. te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom čl. 96. st. 1. ZPP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. navedenog čl. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe

koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika.

11. Tuženik nije dovoljno vodio računa o tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, a prema čl. 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba čl. 2 predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

12. Sud je dosudio parnični trošak tužitelju temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a u iznosu 769,05 eur, a koji se sastoji od: tužba – 50 bodova, ročište 9.06.2026. g. 50 bodova, ročište 7.05.2026. g. 50 bodova, podnesak 21.01.2026. g. 50 bodova, podnesak 16.12.2025. g. 50 bodova, podnesak 7.10.2025. g. 50 bodova, objava presude 25 bodova, a što ukupno iznosi 650,00 eur za rad odvjetnika prema OT, PDV 162,50 eur, trošak sudske pristojbe na tužbu 26,55 eur, trošak sudske pristojbe na presudu 60,00 eur.

U Zagrebu, 21. srpnja 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 15 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-3088b-07ed6**

Kontrolni broj: **06969-2f073-70169**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.